

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: GULDBRYLLUPSDIGT

Citation: Bødtcher, Ludvig: "GULDBRYLLUPSDIGT", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid72918/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

GULDBRYLLUPSDIGT

De steg i Baaden Haand i Haand
Ved Danmarks blide Strande,
Og Begge hjalp med munter Aand
At løse Sejlet fra sit Baand –
Og Børen bar fra Lande.

Han greb om Rorets Egepind,
Sig Baaden maatte føje –
Hun sad med Smil paa Ungdomskind
Og saa ham ømt og trofast ind
Alt i hans milde Øje.

Hun tænkte: „Styr i Fred vor Vej
Fra nu til Aftenrøden!
Hvorhen? hvorfor? jeg spørger ej,
Der, hvor Du styrer, følger jeg
Iblinde indtil Døden.”

Han tænkte: „Ej paa viden Hav
Det Skib er nu at finde,
Opfyldt med Perler, Guld og Rav,
Som jeg igjen til Bytte gav
Den Fragt, jeg her har inde!”

Saa lod han ud mod Dybet staae,
Lod der sit Anker slippe
Og bjerged Sejlene de smaa
Og lod en Stund saa Baaden gaae
Og dreje sig og vippe.

Her sad de under Himlens Sky
Og saae bag Bølgevimlen
Den nys forladte Kirkeby,
Hvor Spiret tegnede med Bly
Sit fjerne Kors paa Himlen:

Did peged han og tog i Favn
Sin unge, fagre Qvinde:
„Vi sejle vil i *Himlens Navn!*
Saa naae vi vel den sikke Havn
Trods Mulm og barske Vinde!

Og stifte vil vi her vor Magt –
For Een er ej det Hele.
Jeg holde vil med Sceptret Vagt,
Og Du skal bære Kronens Pragt,
Og Æblet – vil vi dele.”

Og atter gik det fort og fort
Med Mod og muntert Øje, –
Men Livets Ocean er stort,
Og stundom Skyen blev lidt sort,
Og Bølgen tung at pløje:

Da trylled Kjærlighed med Ord,
Som *den* kun har igjemme,
Og Sorgen – var den nok saa stor –
Flux maatte springe overbord
Ved Kjærlighedens Stemme;

Dog, mens fordybede de sad
Og styred liden Snekke,
Var Tidens Haand ej heller lad,
Men vendte useet Blad for Blad
I Livets Bog for Begge.

Mod Aften af en dejlig Dag,
Da Bølgen gik saa lunde
Som deres Hjerters eget Slag,
Skjød pludseligt et Jubelflag
Sig frem fra Mastens Tiade.

Og rgt i Aftenguld laa Kyst
Og Havnen, halv forborgen, –
Og Livets Vaar var bleven Høst,
Men Begge stode Bryst ved Bryst
Som Rejsens første Morgen!

TIL CHRISTIAN WINTHER

(Den 29de Juli 1866)

Omkring din Harpe er idag en Trængsel,
Som burde holde klogt tilbage
Den Gamle og den Svage –
Men Hjertet har endnu sin varme Længsel,
Er uberørt af Livets Vinterdag
Og flyver Dig imøde med sit Slag!

Vær hilset festligt dine gyldne Strenger!
De har et Glimt som Blomstens Guld
Paa Danmarks lyse Sommerenge
Og Oldtidssmykkerne i Højens Muld!

Hil Harpens Klangbund! kunstigt skaaren
Af Skovens løvrigfriske Bøg,
Hvor Droslen og den skjelmiske Gjøg
Og tusind Fugle hilste Vaaren!

Og udfold Tak til Dig og Held!
Hvis Sang selv i din Aftens Rødme
Opfylder Luften med en Sødme
Lig Honning fra Hymettus' Fjeld! –

Lad Tidens Strøm kun rastløs ile –
Naar seent Du gribes af dens Elv,
Vil Harpen tone af sig selv
Og aldrig, aldrig gaae til Hvile.